

Pregar en comunió amb els sants

Dc, 7/04/2021 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 7 d'abril 2021

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui m'agradaria centrar-me en la relació que hi ha entre l'oració i la comunió dels sants. De fet, quan resem, no ho fem mai sols: encara que no hi pensem, estem immersos en un majestuós riu d'invocacions que ens precedeix i que continua després de nosaltres.

En les oracions que trobem en la Bíblia, i que sovint ressonen en la litúrgia, hi ha el rastre d'antigues històries, de prodigiosos alliberaments, de deportacions i tristos exilis, de retorns emocionals, de lloances manifestades davant les meravelles de la creació... I per tant aquestes veus es transmeten de generació en generació, en un continu entrellaçat entre l'experiència personal i la del poble i de la humanitat a les quals pertanyem. Ningú no es pot deslligar de la pròpia història, de la història del propi poble, sempre portem aquesta herència en els costums i també en la pregària. En la pregària de lloança, especialment en la que floreix en el cor dels més petits i dels humils, ressona alguna cosa del cant del *Magnificat* que Maria va elevar a Déu davant de la seva parenta Elisabeth; o de l'exclamació de l'ancià Simeó que, prenent el Nen als seus braços, va dir: «Ara pots deixar, o Senyor, que el teu servent se'n vagi en pau, segons la teva paraula» (Lc 2,29).

Les oracions - les bones - són "difusives", es propaguen contínuament, amb o sense missatges a les xarxes "socials": en les sales de l'hospital, en moments de trobada festiva i també en aquells que es sofreix en silenci... El dolor de cadascú és el dolor de tots, i la felicitat d'algú s'aboca a l'ànima dels altres. El dolor i la felicitat, formen part de la única història: són històries que es converteixen en història, en història de la pròpia vida. Es reviu la història amb les paraules pròpies, però l'experiència és la mateixa.

Les oracions reneixen sempre: cada vegada que unim les mans i obrim el cor a Déu, ens trobem en una companyia de sants anònims i de sants reconeguts que preguen amb nosaltres, i que intercedeixen per nosaltres, com a germans i germanes grans que han passat per la nostra mateixa aventura humana. En l'Església no hi ha cap dol que es quedi sol, no hi ha cap llàgrima que es vessi en l'oblit, perquè tot respira i participa d'una gràcia comuna. No és casualitat que en les esglésies antigues els sepulcres es fessin al jardí al voltant de l'edifici sagrat, com si es digués que en cada Eucaristia participa d'alguna manera la fila dels que ens han precedit. Hi ha els nostres pares i els nostres avis, hi ha els padrins i les padrines, hi ha els catequistes i els altres educadors... Aquella fe transmesa, encomanada, que hem rebut: amb la fe se'ns ha transmès la manera de pregar, la pregària.

Els sants encara són aquí, no gaire lluny de nosaltres; i les seves representacions en les esglésies evocuen aquell "núvol de testimonis" que sempre ens envolta (cf. *Heb 12,1*). Hem sentit al començament la lectura del fragment de la Carta als Hebreus. Són testimonis que no adorem – és clar, no adorem aquests sants –, sinó que venerem i que de mil maneres diferents ens remetent a Jesucrist, únic Senyor i Mitjancer entre Déu i l'home. Un Sant que no et remet a Jesucrist no és un sant, ni tan sols un cristià. El Sant et fa recordar Jesucrist perquè ha recorregut el camí de la vida com a cristià. Els Sants ens recorden que fins i tot en la nostra vida, encara que sigui feble i marcada pel pecat, pot florir la santedat. En els Evangelis llegim que el primer sant "canonitzat" va ser un lladre i "canonitzat" no per un Papa, sinó pel mateix Jesús. La santedat és un camí de vida, de trobada amb Jesús, llarga o curta, ja sigui un instant, però sempre és un testimoni. Un Sant és el testimoni d'un home i una dona que ha trobat Jesús i que ha seguit Jesús. Mai és tard per convertir-se al Senyor, que és bo i gran en l'amor (cf. *Sal 102,8*).

El Catecisme explica que els sants «contemplen Déu, el lloen i no deixen de tenir cura dels que han deixat a la terra. [...] La seva intercessió és el servei més alt que presten al pla de Déu. Podem i devem demanar-los que intercedeixin per nosaltres i per tot el món» (*CCC*, 2683). En Crist hi ha una misteriosa solidaritat entre aquells que han passat a l'altra vida i nosaltres pelegrins en aquesta: els nostres estimats difunts, des del Cel continuen cuidant-nos. Ells preguen per nosaltres i nosaltres preguem per ells, i nosaltres preguem amb ells.

Aquest vincle d'oració entre nosaltres i els Sants, és a dir, entre nosaltres i les persones que han assolit la plenitud de la vida, aquest vincle d'oració l'experimentem ja aquí, en la vida terrena: preguem els uns pels altres, demanem i oferim pregàries... La primera manera de pregar per algú és parlar a Déu d'ell o d'ella. Si això ho fem sovint, cada dia, el nostre cor no es tanca, queda obert als germans. Preguar pels altres és la primera manera d'estimar-los i ens empeny a una proximitat concreta. Fins i tot en moments de conflicte, una manera de resoldre el conflicte, d'estovar-lo, és pregar per la persona amb qui estic en conflicte. I alguna cosa canvia amb la pregària. La primera cosa que canvia és el meu cor, és la meva actitud. El Senyor el canvia per fer possible una trobada, una nova trobada per evitar que el conflicte es converteixi en una guerra sense fi.

La primera manera d'enfrontar un moment d'angoixa és demanar als germans, especialment als sants, que preguin per nosaltres. El nom que se'ns ha donat en el Baptisme no és una etiqueta o una decoració! Sol ser el nom de la Mare de Déu, d'un Sant o d'una Santa, que no esperen res més que "donar-nos un cop de mà" en la vida, de donar-nos un cop de mà per obtenir de Déu les gràcies que més

necessitem. Si en la nostra vida, les proves no han superat el màxim, si encara som capaços de perseverar, si malgrat tot avancem amb confiança, potser que tot això, més que als nostres mèrits ho devem a la intercessió de tants sants, alguns al Cel, d'altres pelegrins com nosaltres a la terra, que ens han protegit i acompanyat perquè tots sabem que aquí a la terra hi ha persones santes, homes i dones sants que viuen en santedat. Ells no ho saben, nosaltres tampoc ho sabem, però hi ha sants, sants de cada dia, sants amagats o com a mi m'agrada dir-ho "sants de la porta del costat", aquells que conviuen en la vida amb nosaltres, que treballen amb nosaltres, i porten una vida de santedat.

Que així sigui beneït Jesucrist, únic Salvador del món, juntament amb aquesta immensa floració de sants i santes, que poblen la terra i que han fet de la pròpia vida una lloança de Déu. Perquè - com deia Sant Basili - «per l'Esperit, el sant és un habitatge particularment adequat, ja que s'ofereix per habitar amb Déu i és anomenat el seu temple» (*Liber de Spiritu Sancto*, 26, 62: PG 32, 184A; cf. [CCC](#), 2684).

Traducció: Josep M. Torrents